

sig mig, Ven, — kunde du ikke læse Morgenbønnen med dem?”

„Det har jeg netop gjort, kære Povelsen.“

„Ja, det er sandt, jeg hørte det jo! Nu skal jeg straks. . . . For Resten, kunde du ikke synge lidt med dem saa længe, lille Maren — saa bliver de saa glade. Syng den om Torbisten og Fluen, den morer dem saa meget, de kære Smaa. Men lad dem kun synge alle Versene. Børn har godt af at vænnes til Orden og Akkuratesse.“

Det bebrillede Ansigt forsvandt, og Povelsen fordybede sig atter i sin Føljeton.

II.

Det blev igen en lummerhed Dag med blikstille Luft, bissende Køer og en Himmel saa skinnende og blank, som om den svedte. Inde i Bøndernes Gaarde bredte Solen sig som en gløende Ild over Brolægningen og trængte Skyggen op ad de kalkede Længer helt ind under Tag-skæget, hvor Spurveene sad paa Rad og rystede Fjerene ligesom gamle Damer, der føler sig besværede af Varme. Lænkehunden laa uden for sit